

Vdova.

Bil svojédobno je nekje
V zakonu srečen pár,
Kot jedno bili srci dvé,
Ljubeči se vsikdár.

A čuden je usode meč,
Da trga in morí,
Kjer vidi, da ljubav preveč
V ljubimcih plamení.

Presrečni ženi blede smrt
Pobere jej možá,
In srečni zakon je razdrt,
In strt je slaj srcá . . .

Kedó popisal bi gorjé,
Ki vdovo mlado trè;
Kedó seštel bi vse solzé,
Ki v njih srcé jej mrè?

Pokleka tje na novi grob
In sklepa tam roké,
Utrgati se v njej če drob,
In puli si lasé:

„Oh on, ki ga ljubila sem,
Je sred mrlíških vrst,
Prerano ga zgubila sem,
Zdaj krije mi ga prst.

Oj, tega več na svetu ní,
Da mislila bi nanj,
Da bi premotil mi očí,
Da marala bi zanj!“

Utešiti ni vdove moč,
Poskusi so zamán,
Vzdihuje, tarna noč na noč
In joče dan na dán . . .

A pevec je nekje sloveč,
Ki sladko peti zná,
On scelil že je s petjem več
Skelečih ran srcá.

Nesrečna vdova tudi gré:
„Ozdravi me, poét!
Potrla toga je srcé,
Umrí je zame svet.

Umrí mi mož — umrlo vsè —
Ž njim bil je sladek raj,
Brež njega pa me peklo žgè;
Imaš li leka kaj?“

„Sirota, to je huda bol,
Zdaj zate leka ni;
A pridi mi čez leta pol,
Morda se kje dobi!“

Obupno vdova ide proč,
Solzeč se in ihteč —
Ostane pevec čakajoč
Pol leta, malo več . . .

Ne čakaj vdove več, poét,
Že zdravo je srcé;
Če ti ne zlečiš, zleči svet —
Glej, od poroke gré! . . .

Anton Hribar.

Črna gora ali Ptujška gora.

(Spisal Fr. S. Lekše.)

(Konec.)

Da je dobil l. 1615. ljubenski jezuitski kolegij našo cerkev, to sklepam iz tega, ker je prilepljena pri nogah Marijinih lesena podoba jezuitova, ki ima imenovano letnico. Tega leta so tudi nehali „višji kapelani“ — supremi cappellani — kateri so opravljali službo božjo, celo dušno pastirstvo, in nastavili so mesto njih vikarje. Ti so bili namestniki jezuitov, kateri so bivali na Ljubnem na Górenjem Štajerskem. Ne dá se namreč dokazati, da bi bili jezuitje kdaj tukaj stanovali in imeli svoj novicijat, kakor se navadno govori. Vikarji so bili podrejeni župniji sv. Lovrenca vse od l. 1786.; tega leta pa je Gora postala samostalna župnija. Vikar je stanoval v stolpu, kateri še sedaj stoji. Poprej so bili trije, in visok zid je obkroževal cerkev. Za župnika Ant. Križmaniča l. 1814.—1832. so podrli zid na severni strani z obema stolpoma. Ljudje še pomnijo to. Kakor kaže lega in je pričalo do najnovejšega časa zidovje, služila je Gora našim prednikom v tabor. Okolico njeno je teptalo večkrat turško kopito.¹⁾

¹⁾ Glej: „Župnija sv. Lovrenca na Dravskem polju. Spisal Matej Slekovec. V Mariboru 1885.“ Str. 124.

Kar dela Goro slovito in imenitno, to je romarska cerkev, velika stara božja pot, in pa zaupanje do Marije. Nahaja se namreč tu in tam stara podoba iz l. 1660., posneta po glavnem oltarju, kakor sem ga opisal. Na okrog pa ta podoba kaže čudovita ozdravljenja, katera so si izprosili pobožni ljudje od Marije. Kmalu, ko so dobili jezuitje cerkev, začeli so zopet dohajati ljudje k Mariji na Goro. Na tisoče jih je dohajalo s Hrvaške in Slavonije, in da za tema ni zaostajal slovenski Štajer, umevno je samo ob sebi. Tudi sedaj še dohaja na tisoče pobožnih duš iskat pomoči in tolažbe pri naši ljubi materi Mariji Gorski. Tu vidiš Poljanca in Haložana, kakor tudi pobožnega Goričana (t. j. Slovenskih goric prebivalca), Zagorca in ponižnega ogerskega Slovenca in Slovenko iz Medmurja v svoji nošnji. Največ pride teh-le na šesto nedeljo po Dúhovem: tedaj pride v saboto že zvečer cela procesija romarjev tudi iz Loč, iz zgorenje Dravinjske doline. Zato se tudi imenuje ta nedelja „ločka“ ali pa navadneje „žegnanska nedelja“. Najbrž je bila šesto nedeljo cerkev očiščena krive vere luterske in na